PREFACE

INDIAN grammarians have divided the Āryan languages and dialects that were current in the country broadly into Samskṛt and Prākṛt. While Samskṛt is the representative of the old Indo-Āryan languages, Prākṛt is the name given to Mid Indo-Āryan languages and dialects, traces of which are found in the religious and secular literature of the period from 5th century B.C. to the 11 century A.D., such as the Pāli Canon of the Hinayāna, the Prākṛt Canon of the Jains, the lyrics, the epics and the plays and the Prākṛt grammars. These Prākṛt languages are said to exhibit three different stages of growth: early, middle and later periods. To the early period belong the old Prākṛt of the inscriptions (3rd century B.C. to 2nd century A.D.), the Pāli of the Hinayāna and other Buddhist works like the Mahāvamśa and the Jātakas, the Prākṛt of the old Jain Sutras and the Prākṛt of the early plays of Aśvaghoṣa. The Māhārāṣtri, the Śauraseni, the Māgadhi, etc., are found in the plays of later writers like Kālidāsa and in the Prākṛt grammars, in the dialects of the early Jaina works, and the Paiśaci of the Bṛhatkatha. The Apabrahmśa belongs to the later period.

Among these languages and dialects, Māhārāṣtri has been regarded as the Prākṛt par excellence. Dandi, in his Kavyādarśa, has expressed the same opinion in the verse:

" महाराष्ट्राश्रयां भाषां प्रकृष्टं प्राकृतं विदुः "

Almost all Prākṛt grammarians give rules, at the outset, for Māhārāṣtri, their special rules for each of the other

languages and state at the end (शेषं माहाराष्ट्रीवत्), the rest is like Māhārāṣtri. In fact, the term Prākṛt really denoted the Māhārāṣtri, according to many grammarians. Bhāmaha, for instance, in his Vṛtti on the Kātyāyana sutra, 'शेषं माहाराष्ट्रीवत्' says 'माहाराष्ट्रीपदेन प्राकृतग्रहणं'. Hemacandra regards it as 'ārṣa', the language of the ṛṣis. It was the language in which the Jain teacher, Mahāvíra spoke. Even according to the Vālmîki Sutra and the Vṛtti of Trivikrama on it, Māhārāṣtri is Prākṛt; for, in enumerating the Prākṛt languages Prākṛt is used for Māhārāṣtri. Whether it was so called because it formed the base of other languages and dialects or because it was the best known of them, cannot be definitely known.

Two definitions of 'Prākṛt based on the etymology of the word have been current among the old grammarians and rhetoricians of India. The word 'Prākṛt', according to many, is derived from Prakṛti or 'basis', through the modification of which the derivative 'Prākṛta is arrived at, meaning, 'coming from' or 'arising out of the basis'. The Prakṛti or basis is considered to be Samskṛt. Both Kātyāyana and Vālmîki have, 'प्रकृतिस्संस्कृतं' (XII-2) शेषं संस्कृतवत्'. Hemacandra, too, in his *Siddahemacandra*, devotes the first seven chapters to the exposition of the grammar of the Samskṛt language and the eighth chapter to the grammar of the Prākṛt language. In his comment on the sutra, 'अथ प्राकृतं', he says 'प्रकृतिः संस्कृतं, तत्र भवं, तत आगतं वा प्राकृतं' indicating, thereby, that the basis for the Prākṛt language is Samskṛt. Trivikrama, in his Vṛtti on the Vâlmiki Sutra, writes as—

"प्रकृतेस्संस्कृतात् साध्यमानात् सिद्धाच्च यद्भवेत् ।
प्राकृतस्यास्य लक्ष्यानुरोधि लक्ष्म प्रचक्ष्महे"॥

Mārkāndeya, in his Prākṛtasarvasva, also declares Samskṛt to be the basis for Prākṛt (प्रकृतिः संस्कृतं तत्र भवं प्राकृतं).

But Namisādhu, the famous commentator of Rudrata's Kāvyālankara (II-12) gives a different explanation of the word Prākṛta. He considers that the Prakṛti or the basis of these languages and dialects is not Samskṛt, but the natural language of the common people, free from the rules of grammar as distinguished from the language of the cultured or refined people. Or it is the language 'created of old' (**प्राक् कृतं**), the language in which Mahāvira spoke and from which all others are derived. It has taken different shape in different regions. It is the language of the people, from which the refined language Samskṛt emerged, This explains why the Śāstrakāra spoke of Prākṛt first.

"**सकलजगज्जन्तूनां व्याकरणादिभिरनाहितसंस्कारः सहजो वचनव्यापारः प्रकृतिः। तत्र भवं सैव वा प्राकृतम्। 'आरिसवयणे सिद्धं देवाणं अद्धमागहा वाणी' इत्यादिवचनाद्वा प्राक् पूर्वं कृतंप्राक्कृतं बालमहिलादिसुबोधं सकलभाषानिबन्धनभूतं वचनमुच्यते। मेघनिर्मुक्तजलमिवैकस्वरूपं तदेव च देशविशेषात् संस्कारकरणाच्च समासादितविशेषं सत् संस्कृताद्युत्तरविभेदानाप्नोति। अत एव शास्त्रकृता प्राकृतमादौ निर्दिष्टं तदनु संस्कृतादीनि।**"

No doubt, more than 95 per cent of the words in Prākṛt are traceable to their Samskṛt origin. Yet there are words which are really relics of the language of the people. Namisādhu's explanation,* therefore, has considerable plausibility. How then should Hemacandra's derivation '**प्रकृतेरागतं प्राकृतं**' be understood? It might be that the Prākṛt grammarians were not at all keen on tracing the origin of these languages but on bringing out a grammar of the vast literature in the languages which was before them. They simply adopted the form and terminology of the Samskṛt grammar since they were quite familiar

---

*His explanations are not accepted by later writers like Vāgbhata. They give a late origin to Samskṛt, which is against the traditional view.

to the people. The existence of Prākṛt grammars in Samskṛt on the model of Panini's grammar lends support to this surmise. Hemacandra's gloss "प्रकृतिः संस्कृतं तत्र भवं तत आगतं वा would mean that the basis or the pattern on which the grammatical treatises of these languages were written was the grammar of the Samskṛt language.

There exist divergent views regarding the number of Prākṛt languages. According to Vararuci-Kātyāyana, whose work is considered to be the earliest treatise on Prākṛt grammar, Prākṛt languages are four: Māhārāṣtri, Paiśācī, Māgadhī, Śaurasênī. Among them Paiśāci and Māgadhi are the Vikṛtis of Śaurasêni. Vālmîki and Trivikrama add चूलिकापैशाची and अपभ्रंश to the list. Hemacandra divides the language into Samskṛt and Prākrit and brings under Prakṛt, आर्ष (Māhārāṣtri), Śaurasêni, Māgadhi, Paiśācı, culikā Paiśaci and Apabhramśa. But how Prāk-kṛtam can be Prākṛtam and not Prāk-kṛtam and how Ardhamāgadhi is the basis of all languages is not intelligible.

It may be, that, originally, only the first four of these languages were considered important, while in course of time, 'चूलिकापैशाची' and Apabhramsa were given independent status and added to the list. The names of the languages further suggest that they were regional languages; the Māhārāṣtri, being the language of the country of Godâvari; the Śaurasêni, the language of the Madhyadêśa; the Māgadhi, the language of the Magadha and the Ardhamāgadhi, spoken below the region of the Śaurasêni and the Māgadhi.

The grammatical treatises on Prākṛt which are now available may be classified as belonging either to the Eastern or to the Western school. Bharata, author of the Nātyaśāstra, whose main concern is the drama and its

technique, has some rules on Prākṛt because he is interested in the Prākṛt occurring in the dramatic treatises. But the first systematic grammar on the Prākṛt languages is the Prākṛta Sutras of Vararuci-Kātyāyana in twelve chapters. Kātyāyana is the best representative of the Eastern school. He is followed by Kramadîśvara, Lankêśvara, Rāmatarkavāgiśa, and Mārkandêya. The oldest commentary on Prākṛta Sutra of Kātyāyana is that by Bhāmaha. It is known as Prākṛtaprakāśa, also as Manôrama. To the Western school belongs the Prākṛta Sutra of Vālmîki. It has been commented on by Trivikrama, Lakshmidhara and Simharāja. Hemacandra also follows Valmîki.

A doubt has been raised regarding the authorship of the Sutras and the identification of Vālmîki with the author of the Rāmāyaṇa. Laxmídhara, in his commentary on the Sutras, ascribes the Sutras to Vālmíki. But the tippaṇi or gloss in the printed edition of the Vṛtti of Trivikrama ascribes them to Trivikrama himself. The latter view is untenable as Trivikrama himself in his Vṛtti on 2–1–16 states 'केचित्तु एकमेव सूत्रमाहुः'. If the Sutras were by Trivikrama this Vṛtti on the Sutra cannot be properly explained. Vālmíki should, therefore, be considered as the author of the Sutras. The question now arises whether the sage Vālmíki, author of the Rāmāyaṇa was the author of these sutras. Mallikāmāruta and Ŝambhurahasya, no doubt, ascribe a Prākṛt grammar to him; but there are no adequate proofs to assume the present work to be by him. It may be by a later writer of the same name.

The Prākṛtamaṇidîpa, also known as Prākṛtamaṇidipikā, a commentary on the Sutras of Vālmîki, is now published for the first time with a gloss by the editor, Sri T. T. Vidvan Srinivasagopalachar. The work is ascribed to Chinnabommabhûpa, one of the Vijayanagar vassal kings

But from the Praśasti at the end of the work, it is learnt that Appayadîkṣita, at the instance of his patron Chinnabomma, wrote it and fathered it upon his patron as is quite common in Indian literature. According to the author's horoscope drawn beautifully by the editor he lived between A.D. 1553-1626. He is no other than the famous Appayadikṣita, the ardent advocate of Śaivism, and author of the Sivärkamaṇidîpikā and several other important works on Śaivism and the author of the commentary on the Yâdavâbhyudaya of Vedantadeśika.

It is needless to repeat the description, given in the Samskṛt introduction, of the manuscripts collated to bring out this critical edition of the work with several appendices.

The Institute is deeply indebted to the Librarian of the Palace Sarasvati Bhandar, Mysore, and Dr. C. Narayana Rao, M.A., L.T., Anantapur, for their kindness in lending their manuscripts for collation.

H. R. RANGASWAMY IYENGAR

Superintendent.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीहयवदनपरब्रह्मणे नमः ॥

टिप्पणीसहितस्य प्राकृतमणिदीपस्य प्रस्तावना.

यदुपज्ञमेव सकलं वाङ्मयमिन्धे समस्तभुवनेषु ।
जयतु श्रीहयवदनं वागीशाख्यं च तत्परं ब्रह्म ॥

अयि भोः पण्डितप्रकाण्डाः सुविदितमेवैतत्समेषां तत्रभवताम्, यत्किल धर्मार्थकाममोक्षाख्याश्चतुर्विधाः पुमर्था यथास्वाधिकारविशेषमभिलष्यन्ते मानवैरिति । ते च पुरुषार्था बहुविधवाङ्मयगुम्भितबहुप्रबन्धपरिचिन्तनेनाज्ञानान्धतमसमपाकृत्य संसाधनीया इत्यविवादम् । अत एव च तत्तादृशाज्ञानसंतमसविनाशने वाङ्मयाज्ज्योतिषो नान्यत्किश्चन जागर्ति हि जगतीतल इत्यभिसंधायोक्तं महाकविवरेण्येन दण्डिना—

इदमन्धं तमः कृत्स्नं जायेत भुवनत्रयम् ।
यदि शब्दाह्वयं ज्योतिरासंसारं न दीप्यते ॥

(काव्यादर्शे—१-४)

इति । तथा लोकव्यवहारस्सर्वोऽपि वागधीन एव । तदप्युक्तं तेनैव दण्डिना—

इह शिष्टानुशिष्टानां शिष्टानामपि सर्वथा ।
वाचामेव प्रसादेन लोकयात्रा प्रवर्तते ॥

(काव्यादर्शे—१·३)

इति । अवाङ्मनसगोचरमहिम्नो वाङ्मयस्य परिशीलनादेव हि कर्तव्ये प्रवृत्तिरकर्तव्यान्निवृत्तिश्चोपपद्यते । तदिदं हि वाङ्मयं प्रभुसंमितं सुहृत्संमितं कान्तासंमितमिति त्रिधा विभजन्ते विपश्चितः । प्रभुसंमिताद्वेदात्सुहृत्संमितादितिहासपुराणादितश्चोपजायमानं कर्तव्योन्मुख्यादिकं न तथा हृदयंगमं, यथा कान्तासंमितात्काव्यादित्यभिप्रेत्योक्तं विद्यानाथेन—

यद्वेदात्प्रभुसंमितादधिगतं शब्दप्रधानाच्चिरं
यच्चार्थप्रवणात्पुराणवचनादिष्टं सुहृत्संमितात् ।

कान्तासंमिततया यया सरसतामापाद्य काव्यश्रिया
कर्तव्ये कुतुकी बुधो विरचितस्तस्यै स्पृहां कुर्महे ॥

(प्रतापरुद्रीये-१

इति। अत एव वाङ्मयं वेदशास्त्रेषु कर्कशतरं कोमलं च काव्येषि सहृदयास्सुधीमणयस्संगिरन्ते। प्रभुसंमिता वेदाश्चाज्ञारूपा भया इव झटिति कोमलमतीनां हृदयानि नावगाहन्ते। नावर्जयन्ति च स सहृदयान् सुहृत्संमिताः पुराणादयश्च। काव्यं तु कान्तासंमितं का कण्ठतोऽनभिधाय चिवक्षितं व्यङ्ग्यमर्यादामहिम्ना भावाविष्करणेन हृदयहृदयान्यावर्ज्य तेषां द्रुततरमेवामन्दमानन्दमादधाति। तत्र सुतरां दृश्यकाव्यगा भावाः कोमलशेमुषीकाणां चित्ततलेषु कीलिता भवन्तीति सहृदयसाक्षिकमेवैतत्। तेषु च दृश्यकाव्येषु मणिप्रव संयोजनवत्संस्कृतप्राकृतभाषाद्वयसंघटनेन तन्निर्मातृणां पाण्डित्यं वैद च नितरां परिशोभत इति 'नाटकान्तं कवित्वम्' इति लौकिकमाभाण मप्यनुरुध्य दृश्यकाव्येषु बहुभिः कविपुंगवैः पराक्रान्तम्। तदेतत्स मभिप्रेत्योक्तं महाकविना भवभूतिना—

यद्वेदाध्ययनं तथोपनिषदां सांख्यस्य योगस्य च
ज्ञानं तत्कथनेन किं न हि ततः कश्चिद्गुणो नाटके।
यत्प्रौढत्वमुदारता च वचसां यच्चार्थतो गौरवं
तच्चेदस्ति ततस्तदेव गमकं पाण्डित्यवैदग्ध्ययोः॥

(मालतीमाधवे १-

इति॥

दृश्यकाव्योपकारिता नाट्यशास्त्रस्य.

अत एव हि संस्कृतप्राकृतभाषाद्वयसंघटनचारुतरनृत्तनृत्यादिप शोभमानदृश्यकाव्यानि सहृदयानां दर्शनानुपदमेव निरुपमानन्दसंदो संपादनेन झटिति सदुपदेशं ग्राहयन्तीति भगवता नाट्याचार्येण भर महर्षिणा तदुपयोगि पञ्चमवेदोपवेदाद्यपराभिधानकं नाट्यशा मारब्धम्। तत्र प्रथमेऽध्याये—

ब्रह्मोवाच—

सर्वशास्त्रार्थसंपन्नं सर्वशिष्यप्रवर्तकम्।
नाट्याख्यं पञ्चमं वेदं सेतिहासं करोम्यहम्॥

इत्यभिधाय, पुनरपि तत्रैव ब्रह्मणा दैत्यसांत्वनावसरे—

भवतां देवतानां च शुभाशुभविकल्पकैः।
कर्मभावान्वयापेक्षी नाट्यवेदो मया कृतः॥
नैकान्ततोऽत्र भवतां देवानां चापि भावनम्।
त्रैलोक्यस्यास्य सर्वस्य नाट्यभावानुकीर्तनम्॥
धर्मो धर्मप्रवृत्तानां कामः कामार्थसेविनाम्।
निग्रहं दुर्विनीतानां मत्तानां दमनक्रिया॥
देवानामसुराणां च राज्ये लोकस्य चैव हि।
महर्षीणां च विज्ञेयं नाट्यं वृत्तान्तदर्शकम्॥
धर्म्यं यशस्यमायुष्यं हितं बुद्धिविवर्धनम्।
लोकोपदेशजननं नाट्यमेतद्भविष्यति॥

इत्यादिना भाषाद्वयमिश्रदृश्यकाव्योपयोगिनाट्यशास्त्रोपदेशप्रयोजनमभ्यधायि। तथाऽत्रैव प्राकृतमणिदीपवृत्त्युपोद्घातेऽपि—

सूक्ष्मार्थं ग्राहयितुं मन्दानपि नाटकं मृदूपायः।
तस्यापि जीवितमिदं प्राकृतमप्राकृतेन यन्मिश्रम्॥

इति संस्कृतप्राकृतभाषाद्वयमिश्रितदृश्यकाव्यप्रशंसनमकारि॥

कतिचित्प्राकृतभाषामयप्रबन्धनिर्देशः.

इदं चैकस्मिन्नपि दृश्यकाव्ये षण्णामपि प्राकृतभाषाणां प्रायशो दर्शनाभिप्रायेणोक्तम्। नैतावता दृश्यकाव्यान्येव प्राकृतभाषाणां परमं स्थानमिति विज्ञायते। यतः किल स्तोत्रकाव्यादीन्यपि पृथक्पृथक् प्राकृतभाषासूपलभ्यन्ते। यथा—श्रीमद्वेदान्ताचार्य-जैनाचार्यादिभिः प्रणीता अच्युतशतक-कायस्थितिस्तोत्रादयः स्तोत्रप्रबन्धाः, शातवाहन-प्रवरसेन-वाक्पतिराजादिप्रणीता गाथासप्तशती-सेतुबन्ध-गौडवधादयः काव्यप्रबन्धाः, गणधरसुधर्मस्वाम्यादिकृता अनुयोगोत्तराध्ययनाचाराङ्गप्रज्ञापनासूत्रादयो जैनदर्शनसूत्रप्रबन्धाः, तद्व्याख्यारूपास्तथा कथारूपाश्च बहवः प्रबन्धाः प्राकृतभाषायामुपलभ्यन्ते। जैनमतानुयायिभिः प्रायशस्सर्वत्र प्राकृतभाषालक्षणलक्षिता क्वचित्क्वचिन्मागधीलक्षणलक्षिता अर्धमागधीभाषा च तदीयदार्शनिकग्रन्थेषु समादृता परिदृश्यते। एवमपभ्रंशभाषायां हरिभद्रसूरिविरचितं धूर्ताख्यानकाव्यं तथा जिनदत्तसूर्यादिप्रणीताः चर्चरीउपदेशरसायनकालस्वरूपकुलकाख्यापभ्रंशकाव्यत्रय्यादयः काव्यग्रन्थाश्च दृश्यन्ते। तथा पिशाचभाषायां गुणाढ्यनाम्ना कविना बृहत्कथाख्यो विस्तृतः कथाप्रबन्धः प्रणीत इति श्रूयते। अत एवोक्तं

दण्डिना काव्यादर्शे—

भूतभाषामयीं प्राहुरद्भुतार्थां बृहत्कथाम् ।

(काव्यादर्शः १-३८)

इति ॥

प्राकृतभाषाप्राशस्त्यम्

प्राकृतभाषा च स्त्रीबालमन्दादिसुगमा सरला चेत्यभिप्रेत्य प्राकृतभाषायामेव जैनसिद्धान्तग्रन्था बहवः प्रणीता इति

बालस्त्रीमन्दमूर्खाणां नृणां चारित्रकाङ्क्षिणाम् ।
अनुग्रहार्थं तत्त्वज्ञैः सिद्धान्तः प्राकृतः कृतः ॥

इति काव्यानुशासनटीकायां हेमचन्द्राचार्येणोक्तम् । तथा काव्यान्यपि प्राकृतभाषामयानि सुमधुराणि मनोज्ञानि सुकुमाराणि सुललितानि सर्वग्राह्याणि सर्वोपकारीणि सरसानि हृदयंगमानि चेति तद्भाषाविचक्षणैर्बहुभिरुद्घोषि । तथाहि—

अमअं पाइअकव्वं पढिउं सोउं च जे न जाणंति ।
कामस्स तत्ततत्तिं कुणंति ते कह न लज्जंति ॥

[छाया—अमृतं प्राकृतकाव्यं पठितुं श्रोतुं च ये न जानन्ति ।
कामस्य तत्त्वचिन्तां कुर्वन्ति ते कथं न लज्जन्ते ॥]

इत्यादिना गाथासप्तशत्यां शातवाहनेनोक्तम् । तथा—

प्रसीदन्तु च वाचस्ता यासां माधुर्यमुच्छ्रितम् ।
प्राकृतच्छद्मना चक्रे कात्यायनमहाकविः ॥
अहो तत्प्राकृतं हारि प्रियावक्त्रेन्दुसुन्दरम् ।
सूक्तयो यत्र राजन्ते सुधानिष्यन्दनिर्भराः ॥

इति प्राकृतमञ्जर्यां वररुचिपण्डितवर्येणोक्तम् । तथैव कर्पूरमञ्जर्याम्—

परुसो सक्कअबंधो पाइअबंधो वि होइ सुउमारो ।
पुरिसाणं महिलाणं जेत्तिअमिहंतरं तेत्तिअमिमाणम् ॥

छाया—परुषस्संस्कृतबन्धः प्राकृतबन्धस्तु भवति सुकुमारः ।
पुरुषाणां महिलानां यावदिहान्तरं तावदनयोः ॥]

इति राजशेखरकविनोक्तम् । तथा—

पाइअकव्वुल्लावे पडिवअणं सक्कएण जो देइ ।
सो कुसुमसत्थरं पत्थरेण अबुहो विणासेइ ॥

[छाया—प्राकृतकाव्योल्लापे प्रतिवचनं संस्कृतेन यो ददाति ।
स कुसुमस्रस्तरं प्रस्तरेणाबुधो विनाशयति ॥]

इति जयवल्लभकविनोक्तम् । तथाऽतिशयोक्त्या बहुशः प्रशंसन्ति प्राकृतीं भाषां गौडवधे वाक्पतिराजोऽपि—

उम्मिल्लइ लाअण्णं पाइअच्छाआए सक्कअवआणम् ।
सक्कअसक्कारुक्करिसणेण पाअअस्स वि पहावो ॥
णवमत्थदंसणं संनिवेससिसिराओ बंधरिद्धीओ ।
अविरलमिणमो आभुवणबंधमिह णवर पअअम्मि ॥
सअलाओ इमं वाआ विसंति एत्तोअ णेंति वाआओ ।
एंति समुद्दं चिअ णेंति साअराओ च्चिअ जलाइं ॥

[छाया—उन्मील्यते लावण्यं प्राकृतच्छायया संस्कृतपदानाम् ।
संस्कृतसंस्कारोत्कर्षणेन प्राकृतस्यापि प्रभावः ॥
नवमर्थदर्शनं संनिवेशशिशिरा बन्धर्धयः ।
अविरलमेतदा भुवनबन्धमिह केवलं प्राकृते ।
सकला इदं वाचो विशन्ति इतश्च निर्यान्ति वाचः ।
आयान्ति समुद्रमेव निर्यान्ति सागरादेव जलानि ॥]

इति । तथा—

सक्कअकव्वस्सत्थं जेण न याणंति मन्दबुद्धीओ ।
सव्वाण वि सुहबोहं तेणेमं पाइअं कइअं ॥
गूढत्थदेसिरहिअं सुललिअवण्णेहिं विरइअं रम्मं ।
पाइअकव्वं लोओ कस्स न हिअअं सुहावेइ ॥
परउवआरपरेणं सा भासा होइ एत्थ भणिअव्वा ।
जाअइ जीए विबोहो सव्वाण वि बालमा(आ)ईणम् ॥

[छाया—संस्कृतकाव्यस्यार्थं येन न जानन्ति मन्दबुद्धयः ।
सर्वेषामपि सुखबोधं तेनेदं प्राकृतं रचितम् ॥
गूढार्थदेशरहितं सुललितवर्णैर्विरचितं रम्यम् ।
प्राकृतकाव्यं लोके कस्य न हृदयं सुखयति ॥
परोपकारपरेण सा भाषा भवत्यत्र भणितव्या ।
जायते यया विबोधः सर्वेषामपि बालकादीनाम् ॥

इति पञ्चमीमाहात्म्ये महेश्वरसूरिणोक्तम् ॥ तथैव—

पाइअकव्वम्मि रसो जो जाअइ तहव छेअभणिएहिं ।

उअअस्स अ वासिअसीअलस्स तिंत्ति न वच्छामो ॥
ललिए महुरक्खरए जुवईजणवल्लहे सर्सिगारे ।
संते पाइअकव्वे को सक्कइ सक्कअं पडिउं ॥
[छाया—प्राकृतकाव्ये रसो यो जायते तथा च च्छेकभणितैः ।
उदकस्य च वासितशीतलस्य तृप्तिं न व्रजामः ॥
ललिते मधुराक्षरे युवतीजनवल्लभे सश्रृङ्गारे ।
सति प्राकृतकाव्ये कः शक्नोति संस्कृतं पठितुम् ॥]

इति जयवल्लभेनापि बहुधा प्राकृतभाषायाः प्रशंसनमकारि ॥

तथा वाल्मीकीयप्राकृतशब्दानुशासनसूत्रवृत्तौ त्रिविक्रमदेवेना

अनल्पार्थसुखोच्चारशब्दः साहित्यजीवितम् ।
स च प्राकृतमेवेति मतं सूक्तानुवर्तिनाम् ॥

इत्यभ्यधायि । इत्थमेवान्यैरपि बहुभिः प्राकृतभाषाविचक्षणैः प्रा भाषायाः प्रशंसनमकारीति विस्तरभिया विरम्यते ॥

प्राकृतसूत्रतद्वृत्त्यादीनां निर्देशः.

संस्कृतप्राकृतभेदेन द्विधा विभक्ते सति वाङ्मये तत्र संस्कृतभ मधिकृत्य भगवत्पाणिन्यादिभिर्महावैयाकरणैर्व्याकरणशास्त्रमारब्ध प्राकृतभाषां चाधिकृत्य श्रीकात्यायनवाल्मीकिहेमचन्द्रमार्कण्डेयच श्वरादिभिः प्राकृतव्याकरणशास्त्रं प्राणायि । तेषु च सर्वेषु प्राकृत करणेष्वद्य कात्यायन एव प्रथमाचार्यपदवीं प्रविष्ट इत्युपलभ्यमानतत्त परिशीलनादवगम्यते । कात्यायनप्रणीतसूत्रजालस्य प्राकृनेन भा प्रणीता मनोरमाख्या वृत्तिरुपलभ्यते । तथा तस्यैव सूत्रजालस्य तार्किकसिंह-सर्वतन्त्रस्वतन्त्र-श्रीमद्वेदान्ताचार्येणापि प्रणीता प्रा विशदसंग्रहाख्या वृत्तिर्दृश्यते ॥

कात्यायनीयसूत्रजालापेक्षया विस्तृतस्य श्रीमद्वाल्मीकिविर स्याध्यायत्रितयपरिमितस्यास्य प्राकृतव्याकरणशास्त्रस्य तु त्रिवि देवविरचिता वृत्तिस्तथा श्रीलक्ष्मीधरसूरिणा प्रणीता षड्भाषाच काख्या व्याख्या चोपलभ्यते । तथाऽन्या अप्यस्य वृत्तयो वार्तिका भाष्याद्या व्याख्यारूपा आसन्निति ज्ञायते । तदेतदुक्तमत्रैव वृ पोद्घाते—

ये त्रिविक्रमदेवेन हेमचन्द्रेण चेरिताः ।

लक्ष्मीधरेण च ग्रन्था भोजेन च महीक्षिता।
ये पुष्पवननाथेन ये वा वाररुचा अपि।
वार्तिकार्णवभाष्याद्या अप्पयज्वकृताश्च ये॥

इति॥

प्राकृतशब्दार्थः, प्राकृतस्य संस्कृतमूलकत्वं च.

अथेदानीं किंचित्परिशीलयामः, को नाम प्राकृतशब्दार्थ इति। अत्र केचित्स्वतन्त्रा एवं मन्यन्ते—प्रकृत्याः स्वभावात् आगतं प्राकृतम्, ततश्च वैयाकरणैस्साधितं संस्कृतमित्यभिधीयते। तस्मान्न संस्कृतमूलकं प्राकृतम्, प्रत्युत प्राकृतमूलकमेव संस्कृतमिति। अत्रेदं किञ्चिद्विचारयामः प्रकृतिर्नाम स्वभावः किंसंबन्ध्यभिप्रेतः। यदि सर्वव्यवहारप्रवर्तकपरमेश्वरसंबन्धी तर्हि तस्य वैरूप्ये प्रमाणाभावात्तत्द्भाषाभेदो नोपपद्येत। यदि च संस्कृतव्यवहाराशक्तत्तद्देशभवजनसंबन्धी स्वभाव इष्येत तर्हि तदस्माकमीप्सितमेव। तथा चोक्तं भर्तृहरिणा—

दैवी वाग्व्यवकीर्णेयमशक्तैरभिधातृभिः। इति।

अम्बाम्बेति यथा बालश्शिक्षमाणः प्रभाषते। इति च।

तथा भगवता पतञ्जलिनाऽपि भाषितम् 'यथा गौरित्यस्य गावी गोणी गोता गोपोतलिकेत्येवमादयोऽपभ्रंशाः' इति। अत्रापभ्रंशा इत्युक्तिस्तु संस्कृतेतरप्राकृतभाषाभिप्राया। अत एव दण्डिना—

शास्त्रेषु संस्कृतादन्यदपभ्रंशतयोदितम्।

(काव्यादर्शे—१-३६)

इत्युक्तं च॥

एवं च संस्कृतभाषाव्यवहाराशक्तजनसमुदीरितसंस्कृतानुकारिभाषायाः प्राकृतत्वात्संस्कृतमूलकमेव प्राकृतमिति निर्धार्यते॥

यत्तूक्तम्—

प्राकृतसंस्कृतमागधपिशाचभाषाश्च शूरसेनी च।
षष्ठोऽत्र भूरिभेदो देशविशेषादपभ्रंशः॥

इति रुद्रटीयकाव्यालङ्कारश्लोकटीकायां जिनमतानुयायिना नमिसाधुना "सकलजगज्जन्तूनां व्याकरणादिभिरनाहितसंस्कारस्सहजो वचनव्यापारः प्रकृतिः; तत्र भवं सैव वा प्राकृतम्। 'आरिसवअणे सिद्धं देवाणं अद्धमागहा वाणी' इत्यादिवचनाद्वा प्राक्पूर्वं कृतं प्राक्कृतं बालमहिलादिसुबोधं सकलभाषानिबन्धनभूतं वचनमुच्यते। मेघनिर्मुक्तजलमिवैक

स्वरूपं तदेव च देशविशेषात्संस्कारकरणाच्च समासादितविशेषं सत्संस्कृताद्युत्तरविभेदानाप्नोति। अत एव शास्त्रकृता प्राकृतमादौ निर्दिष्टम्। तदनु संस्कृतादीनि। पाणिन्यादिव्याकरणोदितशब्दलक्षणेन संस्करणात्संस्कृतमुच्यते।" इति, तत्प्रायशो जैनग्रन्थानां प्राकृतभाषायां दर्शनात्प्राकृतभाषाप्रशंसनाय प्रौढिवादेनोक्तमित्येव मन्यामहे। यदि तदुक्तरीत्या व्याकरणादिभिरनाहितसंस्कारकभाषाणां प्राकृतत्वं स्यात्, तर्हि कात्यायनवाल्मीकिहेमचन्द्रादिव्याकरणाहितसंस्कारवत्त्वान्मागध्या-दीनामपि प्राकृतत्वं न स्यात्। उक्तं चानेनैव नमिसाधुनोत्तरत्र मागध्या-दीनामपि प्राकृतत्वम्। प्रत्युत व्याकरणाद्याहितसंस्कारकत्वात्तासामपि संस्कृतत्वमेव च स्यात्। न हीदं कस्यापि संमतम्। किं चात्र मूलभूतरुद्र-टीयश्लोके एककारकप्राकृतशब्दस्यैवोपलम्भात्सवैरपि ग्रान्थिकैस्तथै-वोक्तत्वाच्च प्राकृतस्य प्राचीनतासमर्थनार्थं प्राक्कृतमित्यानुपूर्वीमभ्युपेत्य प्राक् कृतं प्राक्कृतमिति व्युत्पादनं च स्वकपोलकल्पनामूलमेव। तथा रुद्र-टेन प्रथमं प्राकृतशब्दग्रहणं च न प्राकृतभाषायाः संस्कृतमूलत्वाभि-प्रायकम्। आर्यावृत्तानुगुण्येन तथोक्त्या केवलभाषानामनिर्देशपरमेव तदिति मन्यामहे। अत एव भाषाविभागप्रदर्शनावसरे—

संस्कृतं प्राकृतं चैतदपभ्रंश इति त्रिधा। (भा-अलं-१-१६)

संस्कृतं प्राकृतं तस्यापभ्रंशो भूतभाषितम्।
इति भाषाश्चतस्रोऽपि यान्ति काव्यस्य कायताम्॥
(वाग्भटालं.—२-१)

तदेतद्वाङ्मयं भूयः संस्कृतं प्राकृतं तथा।
अपभ्रंशश्च मिश्रं चेत्याहुरार्याश्चतुर्विधम्॥ (दण्डिकाव्या.—१-३२)

इत्यादिना चिरंतनैर्भामहवाग्भटदण्ड्यादिभिस्सवैरपि संस्कृतभाषैव प्रथमं परिगणिता दृश्यते॥

तथा 'पाणिन्यादिव्याकरणोदितशब्दलक्षणेन संस्करणात्संस्कृत-मित्युच्यते' इत्युक्तिरपि न प्रामाणिकपदवीमवगाहते। पाणिन्यादिव्याकरण-शास्त्राणि हि नापूर्वान् शब्दान् साधून् कल्पयन्ति। न वा प्रकारान्तर-स्थितान् अन्यथयन्ति, किंत्वनादिपरंपरासिद्धानामेव प्रयुक्तानां साधु-शब्दानामवगमाय प्रकृतिप्रत्ययादिकल्पनारूपेण लघुनोपायेनान्वाख्यानार्थं प्रावर्तन्त। अत एव हि भगवता वार्तिककृता 'सिद्धे शब्दार्थसंबन्धे लोकतोऽर्थप्रयुक्ते शास्त्रेण धर्मनियमः क्रियते यथा वैदिकलौकिकेषु' इति

न्यगादि । अभाषि च भगवता पतञ्जलिना ' यथालक्षणमप्रयुक्ते ' (पा. सू भा. १-१-२४) इति । अत्रैतद्भाष्यविवरणकृता कैयटेनापि यथालक्षणमित्यत्र पदार्थानतिवृत्तावव्ययीभावाभ्युपगमे प्रयुक्तेष्वपि लक्षणानतिक्रमसत्त्वाद्- प्रयुक्त इति वाक्यशेषस्याव्यावर्तकता स्यादिति तत्परिहाराय यथा- लक्षणमित्यत्र योग्यतार्थकयथाशब्देन अलक्षणपदस्याव्ययीभावसमास- तामभिप्रेत्य अप्रयुक्ते लक्षणाभावस्यैव योग्यतेत्यभिसंधाय ' नैव वा लक्षण- मप्रयुक्ते प्रवर्तते प्रयुक्तानामेवान्वाख्यानात् ' इति व्याख्यातम् । तथा च मूलभूतप्राकृतभाषानुपूर्व्याः पाणिन्यादिकृतव्याकरणशास्त्रेण संस्कारा- त्संस्कृता भाषेति दुर्वचम् । संस्कृतभाषाया अनादिनिधनवेदसिद्धतया देवभाषात्वाच्च युक्तं तन्मूलकत्वमेवेतरासां सर्वासामपि भाषाणामिति निर्धारयामः । अत एव—

संस्कृतं स्वर्गिणां भाषा शब्दशास्त्रेषु निश्चिता ।
प्राकृतं तज्जतत्तुल्यदेश्यादिकमनेकधा ॥ (वाग्भटालं.—२-२)

इति जिनमतानुयायिनैव वाग्भटेनाप्युक्तम् । अत्र ' देवानां भाषा संस्कृतं भवति । किंविशिष्टा ? शब्दशास्त्रेषु व्याकरणेषु निश्चिता सम्यग्व्युत्पत्त्या निर्णीता । प्रकृतेः संस्कृतादागतं प्राकृतं अनेकधा अनेकप्रकारैर्भवति ' इत्येतट्टीकायां सिंहदेवगणिनाऽप्युक्तम् । तथा काव्यादर्शे—

संस्कृतं नाम दैवी वागन्वाख्याता महर्षिभिः ।
तद्भवस्तत्समो देशीत्यनेकः प्राकृतक्रमः ॥

इति दण्डिनाऽप्यभ्यधायि ॥

प्राकृतस्य संस्कृतमूलकत्वादेव हि कात्यायनेनापि शौरसेनीनिरूप- णावसरे तत्प्रकृतित्वेन संस्कृतं ग्राह्यमिति ' प्रकृतिस्संस्कृतम् ' इति च सूत्रितम् । तथैवैतद्वाल्मीकीयप्राकृतसूत्रजालान्तेऽपि ' शेषं संस्कृतवत् ' इति सूत्रं दृश्यते । यदि संस्कृतमूलकत्वं प्राकृतस्य न स्यात्तदा संस्कृत- वत्प्रक्रियातिदेशो नोपपद्येत । सूत्रेषु सर्वत्र संस्कृतसिद्धशब्दानुपादाय- प्रक्रियाविशेषविधानमनुपपन्नमेव च स्यात् । अत एव हेमचन्द्रोऽप्यध्याय- सप्तकेन संस्कृतभाषाव्याकरणसूत्राणि प्रणीय ततोऽन्तिमेऽष्टमेऽध्याये आदौ ' अथ प्राकृतम् ' इति सूत्रयित्वा स्वयमेव तद्वृत्तौ ' प्रकृतिस्संस्कृतं, तत्र भवं तत आगतं वा प्राकृतम् ' इति सुस्पष्टमेव व्याचख्यौ । तथैत- द्वाल्मीकीयवृत्तौ त्रिविक्रमदेवेनापि—

प्रकृतेस्संस्कृतात्साध्यमानात्सिद्धाच्च यद्भवेत् ।
प्राकृतस्यास्य लक्ष्यानुरोधिलक्ष्म प्रचक्ष्महे ॥

इत्युक्तम्। तथा प्राकृतसर्वस्वकृता मार्कण्डेयेनापि 'प्रकृतिस्संस्कृतं, तत्र भवं प्राकृतमित्युच्यते' इत्युक्तम्। तस्मात्प्रकृतिः संस्कृतम्, तत आगतं प्राकृतमित्येव युक्तं मन्यामहे॥

प्राकृतभाषाविभागः.

इदं च प्राकृतं कात्यायनमते माहाराष्ट्री पैशाची मागधी शौरसेनी इति चतुर्धा विभज्यते। तत्र पैशाची मागधी च शौरसेनीविकृतित्वेनाभिधीयेते, 'प्रकृतिश्शौरसेनी' इति पैशाचीनिरूपणावसरे मागधीनिरूपणावसरे च सूत्रितत्वात्। शौरसेनी तु संस्कृतविकृतिः प्राकृतवत्, शौरसेनीनिरूपणावसरे 'प्रकृतिस्संस्कृतम्' इति सूत्रदर्शनात्। माहाराष्ट्र्याः प्राकृतत्वेनापि व्यवहारो दृश्यते। अत एव कात्यायनप्राकृतसूत्रजालान्ते 'शेषं महाराष्ट्रीवत्' इति सूत्रे 'महाराष्ट्रीपदेनात्र प्राकृतग्रहणं बोध्यम्। इति तत्रत्यमनोरमाख्यवृत्तिग्रन्थश्चोपपद्यते। दण्डिनाऽप्युक्तं—

महाराष्ट्राश्रयां भाषां प्रकृष्टं प्राकृतं विदुः।

इति। अत्र नाटकेषूत्तमपात्रप्रयोज्यत्वान्माहाराष्ट्र्याख्यप्राकृतस्य प्रकृष्टत्वोक्तिः। अत एव हेमचन्द्रेणेदं प्राकृतमार्षत्वेनोत्कीर्तितम्। संस्कृतेतरभाषासामान्ये प्रवर्तमानः प्राकृतशब्दस्तु साक्षात्परंपरया वा संस्कृतरूपप्रकृतिसमुत्पत्तिरूपप्रवृत्तिनिमित्तेन प्रवृत्तस्यादित्यभ्युपेयम्। संस्कृतेतरभाषावान्तरभूतप्राकृतमेव माहाराष्ट्रीपदेन क्वचिदर्धमागधीपदेनापि व्यपदिश्यत इति ज्ञायते॥

श्रीवाल्मीकीयप्राकृतशब्दानुशासनतद्वृत्तितद्व्याख्यापरिशीलनायां तु संस्कृतेतरभाषायाः प्राकृतशौरसेनीमागधीपैशाचीचूलिकापैशाच्यपभ्रंशभेदेन षोढा विभाग इत्यवसीयते॥

हेमचन्द्राशयपरिशीलनायामप्येवं प्रतिभाति—भाषा द्विविधा सांस्कृती प्राकृती चेति। तत्र प्राकृती आर्षी शौरसेनी मागधी पैशाची चूलिकापैशाची अपभ्रंश इति षड्विधेति। तथाहि तेनैवादौ अध्यायसप्तकपरिमितेन सूत्रजालेन संस्कृतभाषाप्रक्रियां प्रायः पाणिनीयव्याकरणानुरोधेनैव प्रकाश्य ततः श्रीवाल्मीकीयप्राकृतशब्दानुशासनमेव प्रायशोऽनुरुध्य प्राकृतभाषाप्रक्रियाप्रकाशनपरेऽन्तिमेऽष्टमेऽध्याये आदौ 'अथ प्राकृतम्' (हे. प्रा. शब्दा ८-१-१) इति सूत्रयित्वा ततः 'आर्षम्' (हे. प्रा. शब्दा. ८-१-३) इत्यारभ्य 'धातवोऽर्थान्तरेऽपि' (हे. प्रा. शब्दा. ८-४-२५८) इत्यन्तेन सूत्रजालेन आर्ष(प्राकृत)प्रक्रिया

प्रदर्शिता। ततः 'तो दोऽनादौ शौरसेन्यामयुक्तस्य' इत्यारभ्य षड्विंशत्या सूत्रैः शौरसेनीप्रक्रियां निरूप्य तत्रानुक्तस्थले 'शेषं प्राकृतवत्' (हे. प्रा. शब्दा. ८-४-२८६) इत्यनेन पूर्वोक्तार्षप्राकृतप्रक्रियातिदेशः कृतः। तदनन्तरं 'अत एत्सौ पुंसि मागध्याम्' (हे. प्रा. शब्दा. ८-४-२८७) इत्यारभ्य पञ्चदशभिस्सूत्रैः मागधीभाषां व्याकृत्य तत्रानुक्तस्थले 'शेषं शौरसेनीवत्' (हे. प्रा. शब्दा. ८-४-३०२) इत्यनेन शौरसेनीप्रक्रिया ऽतिदिष्टा। पश्चात् 'ज्ञो ञः पैशाच्याम्' (हे. प्रा. शब्दा. ८-४-३०३) इत्यारभ्य विंशत्या सूत्रैः पैशाचीं व्युत्पाद्य तत्रानुक्तस्थले 'शेषं शौरसेनीवत्' (हे. प्रा. शब्दा ८-४-३२४)इत्यनेन शौरसेनीप्रक्रियातिदेशः सूचितः। तदनु 'चूलिकापैशाचिके तृतीयतुर्ययोराद्यद्वितीयौ' (हे. प्रा. शब्दा. ८-४-३२५) इत्यारभ्य त्रिभिस्सूत्रैश्चूलिकापैशाची-भाषाप्रक्रियां संगृह्य तत्रानुक्तस्थले 'शेषं प्राग्वत्' (हे. प्रा. शब्दा ८-४-३२८) इत्यनेन पैशाचीरीतिरनुशिष्यते। तदुपरि 'स्वराणां प्रायोऽपभ्रंशे' (हे. प्रा. शब्दा. ८-४-३२९) इत्यारभ्य ११७ सूत्रैरपभ्रंशभाषा-प्रक्रियां निरूप्य तत्राप्यनुक्तस्थले शौरसेनीप्रक्रियामेवातिदिश्यान्ते षट्-स्वपि भाषास्वनुक्तस्थले संस्कृतवत्प्रक्रियातिदेशेनोपसंहृतम्। इत्थं च श्रीवाल्मीकिहेमचन्द्रयोः प्राकृतभाषाव्युत्पादनविषये प्रायशस्समान एवाशय इति ज्ञायते॥

प्राकृतसर्वस्वकृन्मार्कण्डेयमते तु -प्राकृतस्य भाषाविभाषापभ्रंश-पैशाचीभेदेन चतुर्धा विभागः, तत्र भाषाया माहाराष्ट्रीशौरसेनी प्राच्यावन्तीमागधीभेदेन पञ्चधा विभागः, विभाषायाः शाकारी-चाण्डालीशाबर्याभीरिकीशाकीभेदेन पञ्चधा विभागः, अपभ्रंशस्य द्राविड्यान्ध्रीवर्जं सप्तविंशतिधा विभागः, पैशाच्याः कैकेय्यादिभेदेन त्रेधा विभागश्च परिकलितो दृश्यते। इत्थं च सर्वैरपि प्राकृतवैयाकरणैः प्राकृती शौरसेनी मागधी पैशाची चेति चतस्रो भाषाः परिगृहीता इति ज्ञायते। श्रीवाल्मीकीयप्राकृतशब्दानुशासनहेमचन्द्रशब्दानुशासनयोस्तु चूलिका-पैशाच्यपभ्रंशाह्वयमधिकं प्राकृतभाषाद्वयमभिप्रेत्य प्राकृतभाषायाः षाड्विध्यमुररीकृतमित्यलं विस्तरेण॥

प्राकृतादिनामधेयनिदानम्, प्राकृतादिभाषाणां विनियोगक्रमश्च.

अथेदानीं प्राकृतादिभाषाव्यपदेशनिमित्तं तद्विनियोगप्रकारश्च संगृह्यते। यथा—प्राकृतभाषा महाराष्ट्रदेशोद्भूतत्वान्माहाराष्ट्रीत्युच्यते। तथा

शूरसेनमगधपिशाचादिदेशोद्भूतत्वादन्याश्चतस्रो भाषाः शौरसेनीमागधीपैशाचीचूलिकापैशाच्य इत्युच्यन्ते। षष्ठी त्वपभ्रंशभाषा निहीनाभीरादिव्यवह्रियमाणतया तथोच्यते। दृश्यकाव्येषु तु स्त्रीपात्राणां प्राकृतभाषा, मध्यमाधमपात्राणां शौरसेनी, धीवरादीनां मागधी, रक्षःपिशाचादीनां पैशाचीचूलिकापैशाच्यौ, चण्डालयवनादीनामपभ्रंशभाषेति षड्भाषाचन्द्रिकोपोद्घातेऽभ्यधायि॥

यथा—

षड्विधा सा प्राकृती च शौरसेनी च मागधी।
पैशाची चूलिकापैशाच्यपभ्रंश इति क्रमात्।
तत्र तु प्राकृतं नाम महाराष्ट्रोद्भवं विदुः।
शूरसेनोद्भवा भाषा शौरसेनीति गीयते।
मगधोत्पन्नभाषां तां मागधीं संप्रचक्षते।
पिशाचदेशनियतं पैशाचीद्वितयं भवेत्।
पाण्ड्यकेकयबाह्लीकसिंहनेपालकुन्तलाः।
सुधेष्णभोजगान्धारहैवकन्नोजकास्तथा।
एते पिशाचदेशाः स्युस्तद्देश्यस्तद्गुणो भवेत्।
पिशाचजातमथवा पैशाचीद्वयमुच्यते।
अपभ्रंशस्तु भाषा स्यादाभीरादिगिरां चयः।
कविप्रयोगानर्हत्वान्नापशब्दस्स तु क्वचित्।
तत्र तु प्राकृतं स्त्रीणां सर्वासां नियतं भवेत्।
अधमे मध्यमे वाऽपि शौरसेनी प्रयुज्यते।
धीवराद्यतिनीचेषु मागधी विनियुज्यते।
रक्षःपिशाचनीचेषु पैशाचीद्वितयं भवेत्।
अपभ्रंशस्तु चण्डालयवनादिषु युज्यते।

इति। केषु चिन्निमित्तेषु नाटकीयपात्राणां तत्तद्भाषाव्यत्ययोऽप्यभ्युपगम्यते। तदपि तत्रैव यथा—

सर्वेषां कारणवशात्कार्यो भाषाव्यतिक्रमः।
माहात्म्यस्य परिभ्रंशं मदस्यातिशयं तथा।
प्रच्छादनं च विभ्रान्तिं यथालिखितवाचनम्।
कदाचिदनुवादं च कारणानि प्रचक्षते॥

इति॥

एतत्प्राकृतसूत्रकर्तृपरिचयः.

'सिद्धिर्लोकाच्च' इत्यारभ्य 'ञाडगास्तु देश्यास्सिद्धाः' इत्यन्तस्यास्य अध्यायत्रितयपरिमितस्य प्राकृतशब्दानुशासनस्य प्रणेता वाल्मीकिरिति एतद्व्याख्यानभूतषड्भाषाचन्द्रिकाकृता लक्ष्मीधरसूरिणा—

वाग्देवी जननी येषां वाल्मीकिर्मूलसूत्रकृत् ।

इत्यनेनाभिहितं दृश्यते । ग्रन्थप्रदर्शिनीपुस्तकमालायां मुद्रिते त्रिविक्रमवृत्तिसहिते कोशे परिदृश्यमानटिप्पण्यां तु—

प्राकृतपदार्थसार्थप्राप्त्यै निजसूत्रमार्गमनुजिगमिषताम् ।
वृत्तिर्यथार्थसिद्ध्यै त्रिविक्रमेणागमक्रमात्क्रियते ॥
प्राकृतरूपाणि यथा प्राच्यैराहेमचन्द्रमाचार्यैः ।
विवृतानि तथा तानि प्रतिबिम्बन्तीह सर्वाणि ॥

इति त्रिविक्रमवृत्त्युपोद्घाते 'निजसूत्रमार्गमनुजिगमिषताम्' इत्यस्य 'निजानि स्वीयानि यानि सूत्राणि तेषां मार्गमनुजिगमिषताम्' इत्यर्थमभिप्रेत्य 'प्राच्यैराहेमचन्द्रमाचार्यैः' इत्यस्य स्थाने 'प्राच्येतसहेमचन्द्राद्यात्' इति पाठान्तरं प्रदर्श्य "एतत्पाठमनुसृत्यैव षड्भाषाचन्द्रिकाकारेणोक्तं 'वाग्देवी जननी येषां वाल्मीकिर्मूलसूत्रकृत्' इति तदेतत् निजसूत्रमार्गमनुजिगमिषतामिति त्रिविक्रमग्रन्थेनापास्तम्" इति ग्रन्थेन एतत्प्राकृतशब्दानुशासनस्य वाल्मीकिकर्तृकत्वाभिप्रायकः षड्भाषाचन्द्रिकाग्रन्थः खण्डितो दृश्यते । तेन च ज्ञायते निरुक्तटिप्पणीकृन्मते प्राकृतशब्दानुशासनाख्यमूलसूत्रप्रणेताऽपि वृत्तिकृत् त्रिविक्रमदेव एवेति ॥

वयं तु मन्यामहे त्रिविक्रमदेवो वृत्तेरेव प्रणेता न तु सूत्रजालस्येति षड्भाषाचन्द्रिकाकृता 'वाल्मीकिर्मूलसूत्रकृत्' इत्युक्तमेव साध्विति । ननु 'निजसूत्रमार्गमनुजिगमिषताम्' इति त्रिविक्रमवृत्तिग्रन्थादेव सूत्रजालस्यापि त्रिविक्रमोपज्ञत्वं सिद्धमिति टिप्पणीकृता साधितमेवेति चेन्न । निजसूत्रमार्गमित्यस्य निजानि स्वीयानि यानि सूत्राणि तेषां मार्गमिति नार्थः । किं तु निजः स्वाभाविकोऽनारोपितः सूत्रशैलीस्वरससिद्धो यस्सूत्रमार्ग इत्येवार्थो वर्णनीयः । अत एव तत्रैवोत्तरार्धे 'आगमक्रमात्क्रियते' इत्युक्तम् । ततश्च सूत्रस्वरससिद्धोऽर्थः पूर्वव्याख्यातृपरंपराक्रममनुरुध्य प्रदर्श्यत इत्येवार्थस्साधीयान् पर्यवस्यति । सूत्रजालस्यापि वृत्तिकृत्त्रिविक्रमोपज्ञत्वे तदीयायामेव वृत्तौ आगमक्रमानुसरणोक्तिः कथं घटेत ?

किंचैतच्छब्दानुशासन एव द्वितीयाध्याये प्रथमपादे 'केवले णवर' (प्रा. सू. २-१-४६) इति सूत्रे त्रिविक्रमवृत्तावेव—"केचित्तु केवलानन्तर्यर्थयोर्णवरणवरिअ इत्येकमेव सूत्रमाहुः" इत्युक्तम्। सूत्रजालस्यापि त्रिविक्रमप्रणीतत्वाभ्युपगमे तदुपज्ञत्वात्सूत्रजालस्य तदीयसूत्रानुपूर्व्यामन्येषां केषांचित्पाठान्तरपक्षस्यैवानुदयात् केचित्त्वित्यादित्रिविक्रमवृत्तिग्रन्थस्यैवाभित्तिचित्रायितत्वमापद्येत। तस्माच्चावसीयत एतत्सूत्रजालस्य कर्ता त्रिविक्रमादन्य एवेति। स च प्राचीनलक्ष्मीधरोक्त्या वाल्मीकिरेव स्यात्। परं तु स वाल्मीकिः श्रीमद्रामायणप्रणेतैवेत्यत्र अनन्यथासिद्धं प्रमाणं नोपलभ्यते। अत एव 'अनुक्तमन्यशब्दानुशासनवत्—कौमारजैनेन्द्रपाणिनीयप्रभृतिषु व्याकरणेषु यथोक्तं तथैव वेदितव्यम्' इति त्रिविक्रमवृत्तावभिहितं दृश्यते। न हि पाणिन्यादिभ्योऽनन्तरो वाल्मीकिमहर्षिः। किं चात्र सूत्रे शातवाहनाद्याधुनिकनाम्नां ग्रहणाच्च वाल्मीकिमहर्षेरन्य एव पण्डितप्रकाण्डो वाल्मीकिनामा कश्चित्स्यादिति वयं संभावयामः॥

महीशूरनगर्यामान्ध्रलिप्यां मुद्रितस्य मल्लिकामारुताख्यप्रकरणकोशस्यादौ श्रीरङ्गस्थवाणीविलासमुद्राक्षरशालायां च मुद्रिते शंभुरहस्ये—

को विनिन्देदिमां भाषां भारतीमुग्धभाषितम्।
यस्याः प्रचेतसः पुत्रो व्याकर्ता भगवानृषिः॥
गार्ग्यगालवशाकल्यपाणिन्याद्या यथर्षयः।
शब्दराशेस्संस्कृतस्य व्याकर्तारो महत्तमाः॥
*तथैव प्राकृतादीनां षड्भाषाणां महामुनिः।
आदिकाव्यकृदाचार्यो व्याकर्ता लोकविश्रुतः॥
यथैव रामचरितं संस्कृतं तेन निर्मितम्।
तथैव प्राकृतेनापि निर्मितं हि सतां मुदे॥
पाणिन्याद्यैश्शिक्षितत्वात्सांस्कृती स्याद्यथोत्तमा।
प्राचेतसव्याकृतत्वात्प्राकृत्यपि तथोत्तमा॥
प्राकृतं चार्षमेवेदं यद्धि वाल्मीकिशिक्षितम्।
तदनार्षं वदेद्यो वै प्राकृतस्स्यात्स एव हि॥

इत्यादीनि प्राकृतसूत्रजालस्यास्य प्राचेतसवाल्मीकिकर्तृकत्वे प्रमाणान्युपलभ्यन्ते। तत्परिशीलनायां च एतत्प्राकृतशब्दानुशासनादन्यदेव एतन्मूल-

भूतं वाल्मीकिमहर्षिप्रणीतं प्राकृतव्याकरणसूत्रजालं स्यादित्यभ्युपेयमिति प्रतिभाति। अत एव षड्भाषाचन्द्रिकायामपि 'सूत्रकृत्' इत्येतावन्मात्रमनुक्त्वा 'मूलसूत्रकृत्' इत्युक्तमिति वयं संचिन्तयामहे ॥

एतत्प्राकृतसूत्रव्याख्यातृपरिचयः.

एतद्वाल्मीकीयप्राकृतसूत्रव्याख्यारूपस्य प्राकृतमणिदीपाह्वयस्यास्य रचयिता चिन्नबोम्मभूपाल इत्येतद्ग्रन्थोपोद्घातान्ते परिदृश्यमानेन—

अनुग्रहाद्ब्राह्मणपुङ्गवानामवाप्तविद्यश्चिनबोम्मभूपः ।
करोत्यमुं प्राकृतरत्नदीपं मन्दानिलस्पन्दनिभैर्वचोभिः ॥

इति श्लोकेन यद्यपि प्रतीयते, तथाऽप्यत्रैव तत्तत्प्रकरणान्ते परिदृश्यमानायाः—

'इति श्रीदक्षिणसमुद्राधीश्वरचोकनाथभूपालप्रियसचिव-सज्जनावलम्ब-ब्रह्मण्यबिरुदाङ्क-चिन्नबोम्मभूपालहृदयकुहरविहरमाण-साम्बशिवप्रेरितेनाप्पयदीक्षितेन कृते प्राकृतमणिदीपे'

इति प्रशस्तिपङ्क्त्याः परिशीलनया चिन्नबोम्मभूपालप्रेरितः श्रीमानप्पय्यदीक्षिताह्वयसुधीरेवास्य कर्तेत्यवसीयते। ततश्च 'अनुग्रहात्' इत्याद्युपोद्घातान्तदृश्यमानश्लोके 'करोति' इत्येतदन्तर्भावितण्यर्थक इत्यभ्युपगन्तव्यम्। अथवा अप्पय्यदीक्षितसुधीरेव स्वप्रणीतमप्येतं ग्रन्थं स्वाश्रयभूतचिन्नबोम्मभूपालकृतत्वेन व्यपदिदेशेत्यभ्युपेयम्। तत एवात्रोपोद्घाते—

वार्तिकार्णवभाष्याद्या अप्पयज्वकृताश्च ये ।

इत्यत्र, तथा तिङन्तप्रकरणे 'ग्रसस्य सो लृटि' इति सूत्रे 'हासिस्सइ' इत्युदाहृत्य 'शेषादेशस्येति द्वित्वं केचिदाहुः, प्रकरणभेदादित्यस्मद्दीक्षिताः' इत्यत्र च 'अप्पयज्व' इति 'दीक्षिताः' इति चाप्पय्यदीक्षितसुधीनामानुक्तोऽपि नानुपपद्यते ॥

चिन्नबोम्मभूपस्मार्थिनाप्पय्यदीक्षितप्रणीतत्वादेव चात्रोत्तरत्र तत्तद्भाषाप्रकरणान्ते

जेउ चिण्णबोम्मणिवई वम्महपरिहाविणिम्मळाआरो ।
मणरहपूरणचउरो जं पेक्खिअ मग्गिराणमत्थीणं ॥ १ ॥

[छाया—जयतु चिन्नबोम्मनृपतिर्मन्मथपरिभाविनिर्मलाकारः ।
मनोरथपूरणचतुरो यद्दृष्टं याचमानानामर्थिनाम् ।]

जुवइजणो सुरतरुणो नावेदि सिरं सुमाइ अवचिणिदुं ।
उवगदुअ वण्णिअंतो बोम्मणरेंदस्स वितरणउणाइं ॥ २ ॥
[छाया—युवतिजनस्सुरतरोर्नमयति शिरस्सुमान्यपचेतुम् ।
उपगम्य वर्णयन् बोम्मनरेन्द्रस्य वितरणगुणान् ॥]
शाळदनीळदपाळदनाळदशुळकळडिशळिशकळनिअळे ।
बोम्मनिवाळ जशे दे दशदिशमेशे पआशेदि ॥ २ ॥
[छाया—शारदनीरदपारदनारदसुरकरटिसदृशकरनिकरम् ।
बोम्मनृपाल यशस्ते दश दिश एतत्प्रकाशयति ॥]
ईसीसितुंनयातो तेसिजना तलइ बोम्मभूमिंतो ।
ईतिसमनअं न मुनति सक्कपतं ते बळातु गेण्हन्ति ॥
[छाया—ईषदीषद्दुर्नयाद्द्विषिजनान् दलयति बोम्मभूमीन्द्रः ।
ईदृशनयं न जानाति शक्रपदं ते बलाद्गृह्णन्ति ॥]
लधकचतुलकफटम्मि वि चतुलङ्के खण्टितम्मि तेसीनम् ।
पोम्मचनपाल वट्टति अपलङ्कं तानअस्स नीसंकं ॥
[छाया—रथगजतुरगभटे अपि चतुरङ्गे खण्डिते द्वेषिणाम् ।
बोम्मजनपाल वर्तते अपराङ्गं त्राणाय निश्शङ्कम् ॥]

इत्येतानि परिदृश्यमानानि चिनबोम्मभूपालस्तावकानि पद्यान्युपपद्य ग्रन्थसमाप्त्यनन्तरं दृश्यमानं—

गुरुणो मज्झ विज्जाण सइसम्माणिअत्थिणो ।
झाआमि पाअपोम्माइ सच्चिआणंदसत्थिणो ॥
[छाया—गुरोर्मम विद्यानां सदा संमानितार्थिनः ।
ध्यायामि पादपद्मे सच्चिदानन्दशास्त्रिणः ॥]

इतीदं पद्यं तु अप्पय्यदीक्षितीयस्याप्येतस्य चिनबोम्मभूपकृतत्वव देशवलात्समायातमाहोस्वित् ग्रन्थलेखकप्रणीतं वा स्यादित्यद्ययावत्स लब्धप्रमाणबलादवसीयते । स चायमप्पय्यदीक्षितः को नामेति जिज्ञा यामत्रैव तत्तत्प्रकरणान्तेषु 'चिनबोम्मभूपालहृदयकुहरविहरमाणसा शिवप्रेरितेनाप्पयदीक्षितेन' इत्युक्तिदर्शनाद्विजयनगरदेशाधीशा चिनबोम्मभूपालं समाश्रितः शताधिकप्रबन्धनिर्मातृत्वेन सुप्रतीतः श्री नप्पय्यदीक्षितेन्द्र एव स्यादिति सम्भाव्यते । श्रीकण्ठाचार्यप्रणीत परिदृश्यमानस्य श्रीब्रह्मसूत्रश्रीकण्ठभाष्यस्य सुप्रसिद्धाप्पय्यदीक्षितप्र तायां शिवार्कमणिदीपिकाव्याख्यायां तत्तदध्यायपादान्तेषु—'

श्रीशिवातिवादिमूर्धन्य-शिवदर्शनस्थापनधुरन्धर-सकलदेवभूदेवप्रतिष्ठा-पक-श्रीमच्चिनबोम्मभूपालहृदयकुहरविहरमाण-श्रीसाम्बशिवप्रेरितस्याप्पयदीक्षितस्य कृतौ श्रीकण्ठाचार्यविरचितब्रह्ममीमांसाभाष्यव्याख्यायां शिवार्कमणिदीपिकायां' इति परिदृश्यमानायां प्रशस्तिपङ्क्तौ तथैतत्प्राकृतमणिदीपेऽपि तत्तत्प्रकरणान्तेषु 'इति श्रीदक्षिणसमुद्राधीश्वरचोक्कनाथभूपालप्रियसचिव-सज्जनावलम्ब-ब्रह्मण्यविरुदाङ्कचिनबोम्मभूपालहृदयकुहरविहरमाणसाम्बशिवप्रेरितेनाप्पयदीक्षितेन कृतं प्राकृतमणिदीपे' इति परिदृश्यमानायां प्रशस्तिपङ्क्तौ च 'चिन्नबोम्मभूपालहृदयकुहरविहरमाणसाम्बशिवप्रेरितस्याप्पयदीक्षितस्य' इत्यानुपूर्व्यैकरूप्यदर्शनादप्येतत्प्रबन्धकर्ता सुप्रसिद्धोऽप्पयदीक्षितेन्द्र एवेति निर्धार्यते। अत्रोभयत्र प्रशस्तिपङ्क्त्योर्दृश्यमानं चिन्नबोम्मभूपालविशेषणवैलक्षण्यं तु तत्तद्ग्रन्थानुगुणौचित्यमूलकमेवेति ज्ञायते। तस्मादेतत्प्रणेतुः सुप्रसिद्धाप्पयदीक्षितादन्यत्वे अनन्यथासिद्धं प्रबलतरं प्रमाणं गवेषणीयमिति विरम्यते॥

एतद्व्याख्याकृतोऽप्पय्यदीक्षितेन्द्रस्य जननकालः.

स चायमप्पय्यदीक्षितेन्द्रः कदा पुनरेतद्भूमण्डलमात्मनो जनुषा मण्डयामासेति चिन्तायामस्मिन् विषये एतत्प्रणीतप्रबन्धेषु सुस्पष्टकण्ठोक्तिं नोपलभामहे। तथाऽपि शिवानन्दाख्यसंयमिना प्रणीते अप्पयदीक्षितचरितनाम्नि चम्पूप्रबन्धे—

> वीणानत्वस (४६५४) संख्यालसितकलिसमाभाक्प्रमादीचवर्षे
> कन्यामासेऽथ कृष्णप्रथमतिथियुतेऽप्युत्तरप्रोष्ठपाद्भे।
> कन्यालग्नेऽद्रिकन्यापतिरमितदयाशेवधिर्वैदिकेषु
> श्रीदैव्यै प्राग्यथोक्तं समजनि स समीपेऽत्र काञ्चीनगर्याः॥

इत्युपलभ्यमान श्लोकेनैतज्जन्मसमयस्समग्राहि। तथा तत्रैव 'कल्यब्दाः ४६५४, पाण्डवाब्दाः ४६५५, शकाब्दाः १४७५, विक्रमाब्दाः १६१०, कोल्लाब्दाः ७२९, कृष्णराजाब्दाः २४, कल्यादिदिनानि ७०००८७३, प्रभवादि ४८तमे प्रमादीचवत्सरे कन्यामासि पञ्चमे दिने सोमवारे कन्यालग्ने प्रातश्शुभमुहूर्ते वेदविहितकर्मभक्तियोगज्ञानाभ्यासशरणेषु सज्जनेषु कुमतिहतपाषण्डकोलाहलविभीतेषु अनवधिदयानिधिरद्रिकन्यापतिर्यथा प्राक्कालान्तरे श्रीपार्वत्यै शिवरहस्याख्येतिहासे भविष्यत्कथाप्रसङ्गे—

> भारद्वाजकुले देवि कलौ कलुषदूषिते।

इत्यारभ्य—

'भूसुराचारनिरतो भविष्ये भूसुरोऽम्बिके ।

इत्यादिवचनोक्तप्रकारेण काञ्चीनगर्याः पश्चात्समीप एव भगवान् समवातरत्' इति तच्छ्लोकविवरणं च कृतं दृश्यते ॥

यद्यपीदानीमुपलभ्यमानायां डाक्टर् स्वामिकण्णुपिळ्ळैमहाशय-प्रणीतायां 'एफिमरि' इत्याख्यातायां प्राच्यकालगणनसूचन्यां तस्मिन् प्रमादीचवत्सरे कन्यामासि पञ्चमे दिने द्वादशीतिथ्याश्लेषानक्षत्रयोग-स्यैवोल्लेखो दृश्यते, न त्वेतद्विवरणसंवादी कृष्णप्रतिपदुत्तरप्रोष्ठपद नक्षत्र योगोल्लेखः, तथाऽपि 'वीणातत्वज्ञ' इत्यादिमूलश्लोके वासराद्यनुल्लेखेन तस्मिन्नेव वत्सरे कन्यामासे द्वाविंशे त्रयोविंशे वा दिने गणितभेदेन पूर्वोक्तो योगस्संभवेदिति स एवास्य दीक्षितेन्द्रस्य जन्मसमयः (A. D. 22-9-1553) स्यादिति संभाव्यते । तत्रैवोत्तरत्र शिवानन्दीये—

लग्ने रवीन्दुसुतयोर्मकरे च मान्दौ
मीने शशिन्यथ वृषे रविजे च राहौ ।
चापे गुरौ क्षितिसुते मिथुने तुलायां
शुक्रे शिखिन्यलिगते शुभलग्न एवम् ॥

इति श्लोकदर्शनात्—

चन्द्रः		राहुः शनिः	कुजः
	अप्पय्यदीक्षित जनन कालिक ग्रहराशिचक्रम्		
मान्दिः			
गुरुः	केतुः	शुक्रः	रविः बुधः लग्नं

इदमप्पय्यदीक्षितेन्द्रजननकालिकग्रहराशिचक्रं निर्दिष्टं भवति ॥

अप्पय्यदीक्षितेन्द्राश्रयभूता राजानः.

एतद्दीक्षितेन्द्रप्रणीतचित्रमीमांसायां परिणामोत्प्रेक्षालङ्कारप्रकरणयोः—

द्विर्भावः पुष्पकेतोर्विबुधविटपिनां पौनरुक्त्यं विकल्प-
श्चिन्तारत्नस्य वीप्सा तपनतनुभुवो वासवस्य द्विरुक्तिः ।